

การค้าประเวณีในที่สาธารณะ

Prostitution in public

ชนิสรา เกิดแสงสุริยงค์(Chanisara Kerdsangsuriyong)¹

ศศิชา จันทรังสี(Sasicha Chuntarungsi)²

ฐิติรัตน์ ช่างทอง (Titirat Changtong)³

ณัฐสิทธิ์ เสนพริก (Nuttasit Senprick)⁴

พงศธร นาสม (Pongsathorn Nasom)⁵

ธฤต กังแฮ (Tatit Kanghar)⁶

กนกลักษณ์ จุยมณี (Kanokluk Juimanee)⁷

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาของกฎหมายไทยเกี่ยวกับการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ เพื่อศึกษากฎหมายของต่างประเทศเกี่ยวกับการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ และเพื่อวิเคราะห์หามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ

งานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้ใช้การวิจัยเอกสาร โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาเอกสารทางวิชาการทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ อันได้แก่ หนังสือ ตำรา บทความทางวิชาการ งานวิจัย และข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ ที่เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี กฎหมาย งานวิจัย ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีในที่สาธารณะ

จากการวิจัยพบว่าบทลงโทษทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในที่สาธารณะที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีอัตราโทษที่ต่ำเกินไป และไม่มีมาตรการใด ๆ ในการลงโทษผู้ปกครองที่ปล่อยปละละเลยให้บุตรหลานของตนค้าประเวณี ทั้งในกรณีที่เด็กติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีด้วยตนเอง และกรณีที่มีคนกลางติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของเด็ก จึงสมควรแก้ไขบทกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน โดยเพิ่มโทษของผู้ค้าประเวณีที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของตนเองในที่สาธารณะ ซึ่งปัจจุบันมีอัตรา

¹นิสิตหลักสูตรนิติศาสตร์บัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

²นิสิตหลักสูตรนิติศาสตร์บัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

³นิสิตหลักสูตรนิติศาสตร์บัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

⁴นิสิตหลักสูตรนิติศาสตร์บัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

⁵นิสิตหลักสูตรนิติศาสตร์บัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

⁶นิสิตหลักสูตรนิติศาสตร์บัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

⁷อาจารย์ คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

โทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่ 10,000 - 30,000 บาท เพิ่มโทษสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวน
เพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นในที่สาธารณะ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราโทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่
10,000 - 30,000 บาท และเพิ่มโทษให้หนักขึ้นสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของ
ผู้อื่นที่เป็นเด็ก ซึ่งปัจจุบันมีอัตราโทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่ 30,000 - 60,000 บาท
นอกจากนั้น ควรเพิ่มมาตรการในการลงโทษผู้ปกครองในกรณีที่มีการปล่อยปละละเลยให้เด็กค้าประเวณี โดย
เทียบเคียงพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 ซึ่งมีอัตราโทษปรับ ไม่เกิน 30,000 บาท หรือ
จำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

คำสำคัญ: การค้าประเวณี; ผู้ค้าประเวณี; การติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในสถานที่สาธารณะหรือ
ริมถนน

Abstract

This research purpose to study the legal issues of Thailand on contacting or soliciting for prostitution in public. To study literary theory and other relevant correspondence or soliciting for prostitution in public. To study the laws of a foreign country on contacting or soliciting for prostitution in public. And to determine the appropriate legal measures to solve problems contacting or soliciting for prostitution in public.

This research research has been conducted by researchers to study the academic documents both in Thailand and abroad, including books, textbooks, academic articles, research and electronic information relating to concepts. The theories of research laws relating to prostitution in public

Research has found that the legal penalties relating to prostitution in the public that are currently in use have a low penalty rate, and there is no measure in the penalties that neglect to children. The trade of prostitution in the case of children, contact or solicitation for self-trafficking, and if there is an intermediary, contact or solicitation for the child's trafficking, therefore, it is desirable to revise the currently applicable law. Raising the penalties of prostitution, contacts, or solicitation for their own prostitution in the public. At present, the penalty rate of 1,000 baht is penalties from 10,000-30,000 baht, increased penalties for the middle person, contact or persuade for prostitution of others in the public. At present, the penalty rate of 1,000 baht is penalties ranging from 10,000-30,000 baht and increases the penalties for the middle people, contacts, or solicitation for prostitution of other people as children. At present, the penalty rate of 1,000 baht is penalties ranging from 30,000-60,000 baht, unless it increases the penalties for the parents in the event of neglect

to children. Prostitution of trafficking under the Child B.E.2546 section 26, which has a penalty rate of not more than 30,000 baht or imprisonment for up to 3 months or both.

Keywords : Prostitution; Prostitute; Contacting or persuading for prostitution in public places or roadside

บทนำ

กฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบันเกี่ยวกับการค้าประเวณีในที่สาธารณะ มีปัญหาทางกฎหมายดังนี้

1. บทลงโทษสำหรับผู้ค้าประเวณีที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของตนเองในที่สาธารณะมีอัตราโทษต่ำเกินไป
2. บทลงโทษสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นในที่สาธารณะ กรณีที่ผู้อื่นเป็นผู้ใหญ่มีอัตราโทษต่ำเกินไป
3. บทลงโทษสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นในที่สาธารณะ กรณีที่ผู้อื่นเป็นเด็กมีอัตราโทษต่ำเกินไป
4. ไม่มีมาตรการใด ๆ ในการลงโทษผู้ปกครองที่ปล่อยปละละเลยให้บุตรหลานของตนค้าประเวณี ทั้งในกรณีที่เด็กติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีด้วยตนเอง และกรณีที่มีคนกลางติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของเด็ก

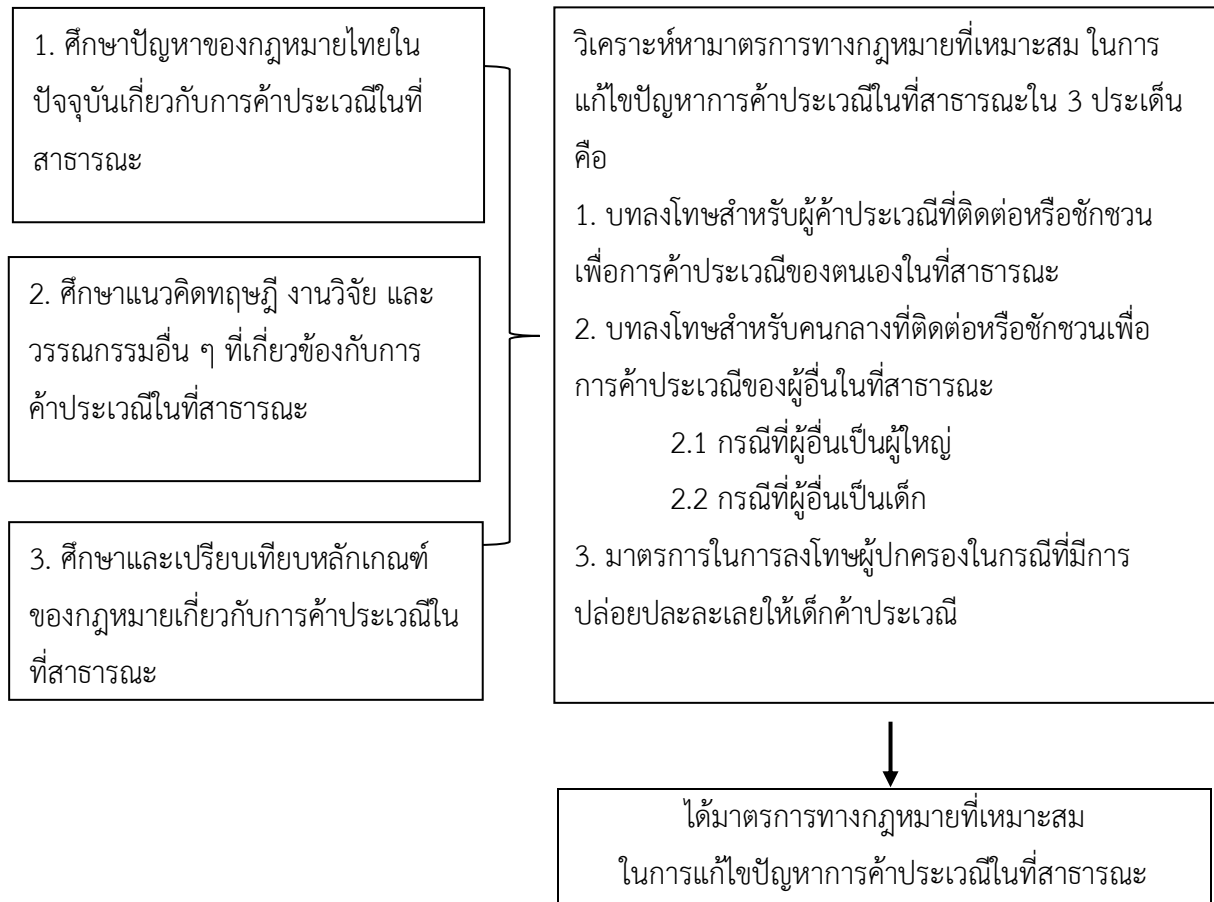
ทั้งนี้ การที่บทลงโทษทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีในที่สาธารณะที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันมีอัตราโทษที่ต่ำเกินไป และการที่ไม่มีมาตรการใด ๆ ในการลงโทษผู้ปกครองที่ปล่อยปละละเลยให้บุตรหลานของตนค้าประเวณี ทำให้การค้าประเวณีในที่สาธารณะเกิดขึ้นอย่างแพร่หลาย อันก่อให้เกิดผลกระทบตามมาหลายประการ เช่น ภาพลักษณ์ของประเทศไทยเสียหาย ปัญหาอาชญากรรมในสังคม การแพร่ระบาดของโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

ดังนั้น งานวิจัยฉบับนี้จึงมุ่งที่จะศึกษาเพื่อหามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีในที่สาธารณะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาของกฎหมายไทยเกี่ยวกับการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ
2. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ
3. เพื่อศึกษากฎหมายของต่างประเทศเกี่ยวกับการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ
4. เพื่อวิเคราะห์หามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาการค้าประเวณีหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ

กรอบแนวคิดการทำวิจัย

ทบทวนวรรณกรรม

ความหมายของการค้าประเวณี

“โสเภณี” หมายถึง ผู้ที่ยอมรับการกระทำอื่นใดเพื่อการสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น เป็นการสำส่อนโดยได้รับค่าตอบแทน ในปัจจุบันมีผู้ขายบริการทางเพศทั้งหญิงและชาย (อัญชลี พินิจรักษ์ธรรม, การค้าประเวณี: กรณีศึกษานักศึกษาหญิงในกรุงเทพมหานคร, (กรุงเทพมหานคร,2544), หน้า 16-17, ค้นวันที่ 21 มกราคม 2563 จาก

http://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=444391)

“การค้าประเวณี ได้หมายความว่า การสนองความใคร่ของในทางกามารมณ์ของผู้อื่น โดยการยินยอมให้กระทำชำเรา ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดโดยไม่จำกัดเพศ เพื่อมีวัตถุประสงค์ เพื่อค่าจ้างหรือประโยชน์อื่นใดของผู้กระทำ” (สุदारัตน์ กาญจนะโกมล, ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีของประเทศไทย, (นนทบุรี ,2558), หน้า2, ค้นวันที่ 21 มกราคม 2563 จาก

http://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php?option=show&browse_type=title&titleid=471821)

“การค้าประเวณี หมายถึง การค้าเรือนร่างและค้าชีวิตมนุษย์ ซึ่งมีทั้งเด็กหรือผู้หญิง โดยมีบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเป็นธุระจัดหา ชื่อ ชายจำหน่าย โดยใช้อุบายล่อลวงขู่เข็ญ ประทุษร้าย ใช้อำนาจหรือใช้วิธีข่มขืนใจ ด้วยประการอื่นใด ทั้งนี้ไม่ว่าจะกระทำภายในหรือนอกราชอาณาจักรและการกระทำได้กล่าว ทำให้เด็กหรือหญิงนั้นตกอยู่ในภาวะจำยอมกระทำการหรือยอมรับการกระทำใดๆ อันมิชอบด้วยกฎหมาย เช่น การค้าบริการทางเพศ การข่มขู่บังคับจิตใจ การใช้แรงงานโดยทารุณ (อัครเดช มณีภาคและ นฤมล ชมโฉม, **ปัญหาทางกฎหมายในการปราบปรามการค้าประเวณีกรณีศึกษาหญิงต่างด้าว**, (กรุงเทพมหานคร,2556) หน้า 8-9, ค้นวันที่ 21 มกราคม 2563 จาก

http://tdc.thailis.or.th/tdc/browse.php?option=show&browse_type)

“การค้าประเวณี คือ การขายบริการทุกเพศในศาสนาและวัฒนธรรมส่วนมากถือว่าเป็นบาป โดยจะถูกดูหมิ่นและไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ผู้ที่ขายบริการทางเพศดังกล่าวถูกเรียกว่า “โสเภณี” หรืออาจมีชื่อเรียกแตกต่างกันไป ชื่อเรียกสำหรับผู้ขายบริการทางเพศหญิงมีตั้งแต่ กระหรี คุณตัว หรือสาวไซดีไลน์ และสำหรับชายมีเรียกกันว่า แท๊กซี่บอย ขายน้ำ หรือจิกโกล ถ้าเป็นชายที่ขายตัวให้กับชาวต่างชาติตามชายหาด จะเรียกว่า Beach Boy และบุคคลที่จัดการควบคุมและติดต่อประสานงาน ถ้าเป็นผู้ชายเรียกว่า แมงดา และถ้าเป็นผู้หญิงเรียกว่า มาม่าซัง หรือแม่เล้า” (พรชนก บุญโพธิ์แก้ว, **ทัศนะของนักสังคมสงเคราะห์ที่มีต่อปัจจัยการเข้าสู่วงจรของการค้าประเวณีของเด็กและเยาวชน : กรณีศึกษานักสังคมสงเคราะห์ที่ให้บริการเด็กและเยาวชนในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์**, (กรุงเทพมหานคร, 2558) หน้า1, ค้นวันที่ 21 มกราคม 2563 จาก<http://ethesisarchive.library.tu.ac.th>)

ดังนั้น หญิงโสเภณี คือ หญิงที่ประพฤตินิสัยในทางเพศ โดยการรับจ้างกระทำชำเรากับผู้อื่นเพื่อผลประโยชน์ตอบแทน แต่ถ้าหญิงร่วมประเวณีกับชายทั่วไปเป็นประจำโดยไม่สำส่อนทางเพศ แม้จะได้รับค่าตอบแทนก็ตาม ก็ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นหญิงโสเภณี ฉะนั้น สรุปในนิยามของผู้วิจัยมีความเห็นว่าโสเภณีคือหญิงที่ประพฤตินิสัยในทางเพศโดยได้รับค่าตอบแทน

ประวัติการค้าประเวณีไทย

การค้าประเวณีในประเทศไทยนั้น มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา โดยเชื่อว่าได้รับอิทธิพลมาจากประเทศอินเดียและประเทศจีน ซึ่งในสมัยกรุงศรีอยุธยานั้นไม่ถือว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย และหลังจากที่ประเทศไทยได้ทำสนธิสัญญาเบาว์ริง และมีการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ส่งผลให้มีแรงงานเพิ่มขึ้น ทั้งไทยและต่างชาติ ทำให้เกิดการซื้อขายหญิงโสเภณีเพิ่มมากขึ้น และเมื่อมีการประกาศเลิกทาส จึงทำให้มีการหลอกหญิงไทยมาเป็นโสเภณีมากขึ้น ซึ่งอยู่ภายใต้เจ้าสำนักโสเภณี ภายหลังจากนั้นได้ออกกฎหมายเรียกเก็บภาษีจากเจ้าสำนัก ทำให้เกิดการขยายโรงโสเภณีมากขึ้น เพื่อให้สามารถเรียกเก็บภาษีได้มากขึ้น ต่อมาได้มีการยกเลิกกฎหมายดังกล่าว และออกกฎหมายใหม่ ที่กำหนดให้มีการจดทะเบียนสำนักโสเภณี และต้องปกปิดมิดชิดหน้าสำนัก รวมทั้งให้มีการตรวจร่างกายหญิงเพื่อป้องกันโรค ต่อมากฎหมายนั้นถูกยกเลิกไปในยุคหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวขัดกับความต้องการของประเทศตะวันตกที่ต้องการให้มีการปราบปรามการค้าประเวณี จึงทำให้โสเภณีเป็นสิ่งผิดกฎหมายตั้งแต่นั้นมา (อัครพล บุญโยปษุภัมภ์,

การศึกษาแนวทางในการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีที่มีลักษณะเป็นการค้ามนุษย์ในประเทศไทย, 2561, 3-5, คำนวนที่ 21 มกราคม 2563 จาก<https://www.dsi.go.th/Files/25610910>

สิทธิเสรีภาพและการจำกัดสิทธิ

บุคคลทุกคนภายในรัฐล้วนมีสิทธิและเสรีภาพในตัวบุคคล ซึ่งเป็นการที่บุคคลได้รับประโยชน์อำนาจคุ้มครองทางกฎหมาย หรือการบังคับต่าง ๆ ให้เป็นไปตามที่ควรจะได้รับตามที่อยู่ภายใต้กฎหมายให้การรับรองในตัวบุคคลหนึ่ง ๆ โดยมีการใช้หรือได้ประโยชน์ควบคู่กันไปกับการมีเสรีภาพของบุคคลที่จะเลือกกระทำ เลือกปฏิบัติต่าง ๆ การตัดสินใจที่จะกระทำหรือไม่กระทำให้เกิดผลของบุคคลนั้นถือเป็นการที่ปัจเจกบุคคลภายในรัฐจะเลือกการใช้ชีวิตในสังคมด้วยตัวเองภายในกรอบพื้นฐานบรรทัดฐานทางสังคมที่จะไม่กระทำให้อื่นที่อาศัยอยู่ร่วมกันในสังคมนั้นเกิดความเดือดร้อน จึงเกิดหลักการจำกัดสิทธิเกิดขึ้นในสังคมเพื่อธรรมรงค์ไว้ซึ่งความเป็นระเบียบ ความสงบสุขทำให้การอยู่ร่วมกันการพึ่งพิงอาศัยกันในสังคมได้อย่างมีสุข (จรพันธุ์เป็รื่อง, **สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย**, (กรุงเทพมหานคร: 2550, คำนวนที่ 25 มกราคม 2563 จาก <http://wiki.kpi.ac.th/index.php?t>)

อนึ่ง ในที่นี้จะขอกล่าวถึงการจำกัดสิทธิในการประกอบอาชีพค้าประเวณี ซึ่งสังคมไทยนั้นคุ้นเคยกับอาชีพนี้มาหลายช่วงอายุคน โดยปรากฏต่อสายตาของผู้คนที่กระทำกันอย่างเปิดเผยที่สถานที่สาธารณะต่าง ๆ เช่น ริมนถนนสาธารณะ ฯลฯ ที่อาจจะมีการใช้สัญลักษณ์ในการเรียกกลุ่มลูกค้าผู้ที่รู้จักการสื่อสารที่รู้ ๆ กันในเฉพาะกลุ่ม หรือโดยการมีคนกลางพาติดต่อตามสถานที่สาธารณะ การประกอบอาชีพดังกล่าวของบุคคลกลุ่มนี้ทำให้เสียหายต่อภาพลักษณ์ของสังคมไทย ที่มุ่งเน้นต่อศีลธรรมอันดี หรือผิดต่อหลักมนุษยชน จึงต้องมีหลักเกณฑ์ในการจำกัดสิทธิในการประกอบอาชีพ โดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ซึ่งมาตรา 25 บัญญัติว่า “สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย นอกจากที่บัญญัติคุ้มครองไว้เป็นการเฉพาะในรัฐธรรมนูญแล้ว การใดที่มีได้ห้ามหรือจำกัดไว้ในรัฐธรรมนูญหรือในกฎหมายอื่นบุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพที่จะทำการนั้นได้และได้รับความคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญ ตราบเท่าที่การใช้สิทธิหรือเสรีภาพเช่นนั้นไม่กระทบกระเทือนหรือเป็นอันตรายต่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และไม่ละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น...”

บทบัญญัติให้การจำกัดสิทธินั้น จะจำกัดการกระทำได้เมื่อมีบทบัญญัติกฎหมายบังคับ กล่าวคือ หากมีการออกกฎหมายมาบังคับในการจำกัดสิทธิเรื่องนั้น ๆ ก็สามารถกระทำได้ภายใต้บทบัญญัติแห่งกฎหมายฉบับนั้น โดยอาชีพแต่ละอาชีพนั้นพลเมืองของรัฐสามารถกระทำได้หากมิได้มีกฎหมายมาห้าม หรือผิดศีลธรรมอันดีของสังคม (คณิต วัลยะเพ็ชร์, หลักประชาธิปไตย: เสรีภาพในการประกอบอาชีพ, (ม.ป.ท: 2556, 2 , คำนวนที่ 25 มกราคม 2563 จาก <http://www.constitutionalcourt.or.th/occ>)

ในกรณีของการประกอบอาชีพค้าประเวณีในที่สาธารณะนี้ อยู่ภายในบังคับของบทบัญญัติทางกฎหมายที่มีความผิดในการกระทำของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี อีกทั้งผิดศีลธรรมอันดีในสังคมไทย แต่มีการลงโทษในการกระทำผิดต่ำเกินไปโดยมีเพียงโทษปรับแก่ผู้กระทำผิด อีกทั้งไม่มีการกำหนดความผิดสำหรับผู้ปกครองในกรณีที่มีการปล่อยปละละเลยให้เกิดการค้าประเวณีของเด็ก

ทำให้ไม่เกิดความสำนึกผิดของผู้กระทำ มีการกระทำผิดซ้ำในกลุ่มบุคคลเดิม ๆ เสียนพหุติกรรมโดยมี
ค่าประเวณีหน้าใหม่มากขึ้น ในกลุ่มเยาวชนอายุไม่ถึงสิบแปดปี อาจมีผู้ชักชวนหรือกระทำตามเอง อาจส่งผล
กระทบระยะยาว เกิดปัญหาต่าง ๆ กระทบต่อรัฐ กระทบต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ รวมถึงปัญหา
ด้านสังคมสงเคราะห์ เรื่องของการกำเนิดบุตรที่ไม่พร้อม จึงจำเป็นต้องมีการกำหนดโทษที่มากขึ้น ให้เกิดการ
เช็ดถูลาบ ซึ่งบทลงโทษนี้เป็นผลจากการกระทำที่ขัดต่อบทบัญญัติกฎหมายซึ่งเกิดจากหลักการจำกัดสิทธิใน
การประกอบอาชีพ ต้องมีการดำเนินการแก้ไข และการเพิ่มบทลงโทษให้หนักขึ้นสำหรับผู้กระทำผิดทั้งเด็กอายุ
ไม่ถึงสิบแปดปี คนกลางที่ติดต่อหรือชักชวน และผู้ปกครองของเด็ก

**แนวทางการแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีของเด็กบุคคลที่มีอายุไม่ถึง 18 ปี มีดังนี้ (สุชาติ ประสิทธิ์
รัฐสินธุ์, โสภณิเด็ก สภาพปัญหา ปัจจัยสาเหตุ และแนวทางแก้ไข, 2542 : 5-8)**

1. รัฐจะต้องส่งเสริมการประกอบอาชีพที่ก่อให้เกิดรายได้ให้กับครอบครัวในชนบท ในการฝึกอาชีพที่
ธุรกิจเอกชนเองได้รับผลประโยชน์ และสมาชิกของครอบครัวชนบทมีงานทำที่มีรายได้อย่างสม่ำเสมอ
2. ควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี ให้สามารถจัดการกับปัญหาโสเภณี
เด็ก และการใช้สื่อลามก ตลอดจนการโฆษณาเชิญชวนที่สื่อเจตนาเพื่อการค้าทางเพศ
3. หากรัฐบาลมีเจตนารมณ์ที่แท้จริงในการแก้ปัญหานี้ ต้องจริงจังให้องค์กรเอกชนและสาธารณชนเข้าไป
มีบทบาทในการระบุชี้บุคคลและสถานที่ที่มีการค้าประเวณีเด็ก โดยการให้รางวัลหรือสิ่งจูงใจต่าง ๆ
4. รัฐควรร่วมมือกับองค์กรเอกชนและสาธารณชนในการเร่งรัดช่วยเหลือเด็กที่ยังตกอยู่ในวงการ
ค้าประเวณี จัดการฝึกอบรมอาชีพและการจัดหางานให้เด็กในลักษณะที่ไม่จำกัดสิทธิเสรีภาพเป็นการกักขัง
5. ควรเน้นการประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่ของรัฐ ส่วนราชการต่าง ๆ ในพื้นที่ ในการแก้ไขปัญหา
การจ้างงาน การส่งเสริมการจ้างงาน และการพัฒนาอาชีพของชาวชนบท
6. ควรมีมาตรการในการยกระดับรายได้ หรือสวัสดิการ และสิ่งจูงใจต่างๆ ของเจ้าหน้าที่ของรัฐชั้น
ผู้น้อยให้สูงขึ้นเพียงพอแก่การครองตน
7. ควรมีการแทรกแซงของรัฐในรูปแบบต่าง ๆ ในด้านการป้องกันและการปราบปราม และเอาผิดแก่
บิดามารดาที่ดำเนินการใด ๆ ให้เด็กไปค้าประเวณี รวมถึงการถอดถอนความเป็นผู้ปกครองดูแลเด็ก
8. ควรให้วัดและโรงเรียนประสานงานกันในการแก้ไขและป้องกันการค้าประเวณีเด็ก
9. ควรให้มีการติดตามประเมินผล ติดตามแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของปัญหา สาเหตุ และแนวทาง
ในการแก้ไขเป็นระยะ ๆ

แนวคิดและทฤษฎีทางอาชญา

1. **การกำหนดความผิดทางอาญา** เกณฑ์การกำหนดความผิดทางอาญา มี 3 ประการ คือ (เสาวรส
หุ่่นดี, มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี, (กรุงเทพ: 2558, 5-6, ค้น
วันที่ 21 มกราคม 2563 จาก [https://www.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-
Journal/article/download/40221/33166/](https://www.tci-thaijo.org/index.php/Veridian-E-Journal/article/download/40221/33166/))

1) กำหนดความผิดไว้เป็นการเฉพาะ (Specificity) กล่าวไว้ชัดว่าพฤติกรรมใดถึงเป็นความผิด หากเกิดสงสัยคลุมเครืออยู่ในดุลยพินิจของผู้พิพากษา ซึ่งย่อมมีการพิจารณาไปในทางที่เป็นคุณแก่จำเลย หรือผู้ที่กระทำผิด

2) เมื่อได้มีการกระทำผิดเกิดขึ้นมาแล้วนั้น ต่อมาจะได้รับการพิจารณาให้เกิดความเป็นธรรมในแบบลักษณะเดียวกัน (Uniformity of regularity) ไม่มีอคติต่อบุคคลใดทั้งสิ้น ถ้ามีความผิดจริงก็ต้องรับโทษตามกฎหมาย

3) มีการลงโทษตามความคิดถือเป็นการทำให้ผู้กระทำผิดเกิดความเกรงกลัวที่จะ กระทำผิดอีกในครั้งต่อไปและกลับตัวเป็นคนดีได้ทั้งยังเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้อื่นผู้ใดเอาการกระทำซึ่งถือ เป็นความผิดเป็นแบบอย่างด้วยการกำหนดความผิดทางอาญา ต้องรู้ว่าความผิดอาญา หมายถึง การกระทำหรือ ละเว้นการกระทำอันใดที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นความผิดและกำหนดบทลงโทษไว้

2. แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมปราศจากผู้เสียหาย พิจารณาตามแนวคิดทฤษฎีอาญาและอาชญาวิทยาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ค้าประเวณี อาชีพค้าประเวณีแบบสมัครใจถือเป็นอาชญากรรมปราศจากผู้เสียหาย เพราะเป็นการกระทำที่สมัครใจของทั้งสองฝ่ายระหว่างผู้ค้าประเวณีและผู้ใช้บริการ เปรียบดังการกระทำธุรกรรมผิดกฎหมาย และเมื่อผู้ค้าประเวณีมีนายหน้าติดต่อ สมัครเข้าทำงานแฝงตามสถานบันเทิงหรือในรูปแบบอื่น ผู้สมัครใจค้าประเวณีกลายเป็นเหยื่อ จากการแสวงหาประโยชน์จากรายได้ของผู้ค้าประเวณี และแม้ว่าผู้ค้าประเวณียินยอมให้ถูกเอาเปรียบจากการทำงานหรือจากรายได้ของตนเอง แต่การที่มีผู้แสวงหาประโยชน์จากผู้ค้าประเวณีที่สมัครใจค้าประเวณี ถือว่าผู้ค้าประเวณีเป็นเหยื่อในการกระทำผิดหรือผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ต้องได้รับความช่วยเหลือและคุ้มครองตามแนวความคิดของพิธีสารเพื่อป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กปี ค.ศ. 2000

3. วัตถุประสงค์ในการลงโทษ

ทฤษฎีการลงโทษเพื่อการแก้แค้นทดแทน ทฤษฎีการยับยั้งชั่งใจ และทฤษฎีเพื่อเป็นการตัดโอกาส เป็นทฤษฎีที่ควรใช้กับความผิดในทางอาญาซึ่งเป็นความผิดในตัวของมันเอง ในส่วนของทฤษฎีการลงโทษเพื่อเป็นการปรับปรุงแก้ไข เหมาะกับลักษณะความผิดซึ่งเกิดจากข้อห้าม ทั้งนี้ การค้าประเวณีที่มีลักษณะการติดต่อ ซักขวน หรือรับเร้าบุคคลตามริมถนนหรือสาธารณสุขสถาน หรือในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณี อันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือเป็นที่เดือนร้อนรำคาญแก่สาธารณชน ควรนำทฤษฎีการลงโทษเพื่อยับยั้งชั่งใจมาใช้ เพื่อให้โสภณัฐสำนึกผิดไม่กล้ากระทำอีกและเป็นตัวอย่างไม่ให้ผู้อื่นกระทำตามด้วย

ข้อดีและข้อเสียของการค้าประเวณี

ข้อดี คือ หญิงโสภณัฐช่วยระบายนความต้องการทางเพศของผู้ชาย ช่วยป้องกันหรือลดจำนวนคดีเกี่ยวกับเพศ เช่น อนาคต ช่มชู้ กระทำชำเรา และช่วยกลั่นกรองคู่สมรสก่อนแต่งงาน ทำให้ชีวิตครอบครัวราบรื่นมิใช่สมรสเพราะการุนของตัณหา (PAPIIPURE, **ข้อดีของผู้ที่ค้าประเวณี**, (2558), หน้า1 คำนวนที่ 21 มกราคม 2563 จาก <https://brothelblog.wordpress.com/2015/11/23/>)

ข้อเสีย ปัจจุบันมีผู้ค้าประเวณีจำนวนมากโดยมีผู้ค้าประเวณีทั้งที่เป็นเด็กและผู้ใหญ่ อันเนื่องมาจากการที่บทลงโทษทางกฎหมายมีโทษต่ำเกินไป ทำให้ผู้ค้าประเวณีไม่เกรงกลัวกฎหมาย และการที่มีผู้ค้าประเวณีจำนวนมากนี้จึงก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมต่างๆมากมาย ทั้งยังขัดต่อศีลธรรมอันดีของประเทศไทยด้วย ไม่ที่จะเป็นการลักพาตัวผู้หญิงเพื่อพาไปค้าประเวณี การแพร่เชือกามโรคซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ที่ทุกสังคมปราบปรามกันไม่จบไม่สิ้น และอีกประการหนึ่ง คือการที่ผู้ค้าประเวณีมักไปจู้จี้จ้าน เตรีตเตรหาลูกค้า ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่ผู้หญิงทั้งหลาย ทั้งยังทำให้เสียภาพพจน์ของประเทศอีกด้วย ราชบัณฑิตยสถานแห่งประเทศไทยจึง “สรุปว่า หญิงโสเภณีมีส่วนดีน้อย แต่ส่วนเสียมาก” (PAPIIPURE, **ข้อเสียของผู้ที่ค้าประเวณี**, (2558), หน้า1 ค้นวันที่ 21 มกราคม 2563 จาก<https://brothelblog.wordpress.com/2015/11/23>)

วิธีการวิจัย

วิจัยฉบับนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยใช้การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาเอกสารทางวิชาการ อันได้แก่ หนังสือ ตำรา บทความทางวิชาการ งานวิจัย และข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ ที่เกี่ยวกับแนวคิด ทฤษฎี กฎหมาย งานวิจัย และวรรณกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีในที่สาธารณะ โดยมีขอบเขตของการวิจัย คือ เอกสารทางวิชาการที่ผู้วิจัยจะใช้การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) สำหรับกฎหมายของประเทศไทย คือ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 และเอกสารทางวิชาการที่ผู้วิจัยจะใช้การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) สำหรับกฎหมายของต่างประเทศ คือ กฎหมายสหพันธรัฐเยอรมนีและสมาพันธรัฐอเมริกา

ผลการวิจัย

ปัญหาของกฎหมายไทยเกี่ยวกับการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ คือ

1. บทบัญญัติกฎหมายในเรื่องการค้าประเวณีได้มีการกำหนดโทษสำหรับผู้ค้าประเวณีที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของตนเองในที่สาธารณะไว้ต่ำเกินไป
2. บทบัญญัติกฎหมายที่กำหนดโทษสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นในที่สาธารณะต่ำเกินไป ทั้งกรณีที่สูงขึ้นเป็นผู้ใหญ่และกรณีที่สูงขึ้นเป็นเด็ก
3. ขาดมาตรการในการลงโทษผู้ปกครองในกรณีที่มีการปล่อยปละละเลยให้เด็กค้าประเวณี ทั้งในกรณีที่เด็กติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีด้วยตนเองในที่สาธารณะ หรือกรณีที่มีคนกลางติดต่อหรือชักชวนในที่สาธารณะเพื่อการค้าประเวณีของเด็ก

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะพบว่า กฎหมายในปัจจุบันมีบทลงโทษน้อยเกินไปสำหรับผู้ค้าประเวณีที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของตนเองในที่สาธารณะ และกฎหมายมีบทลงโทษน้อยเกินไปสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นในที่สาธารณะ ทั้งกรณีที่สูงขึ้นเป็นผู้ใหญ่และกรณีที่สูงขึ้นเป็นเด็ก นอกจากนี้ กฎหมายไม่ได้กำหนดบทลงโทษผู้ปกครองในกรณีที่มีการปล่อยปละละเลยให้เด็กค้าประเวณี

จากกฎหมายของต่างประเทศเกี่ยวกับการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะมีกฎหมายของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีได้ให้การรับรองสามารถทำได้โดยถูกกฎหมายในเรื่องการค้าประเวณีบริเวณที่สาธารณะ แต่กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาห้ามไม่ให้มีการค้าประเวณีในบางรัฐ โดยรัฐโรดไอแลนด์ได้กำหนดความผิดอาญาเกี่ยวกับการค้าประเวณีไว้ดังนี้

ประการแรก ความผิดเกี่ยวกับการติดต่อหรือพยายามเข้าติดต่อเพื่อการค้าประเวณีในบริเวณรอบสถานศึกษาซึ่งอยู่ภายในระยะ 300 หลา นับจากสถานศึกษาใด ๆ ไม่ว่าจะ เป็นของรัฐหรือเอกชน ซึ่งมีระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี และ ปรับระหว่าง 500 ถึง 1,000 ดอลลาร์สหรัฐ ซึ่งเป็นระวางโทษเท่ากับความผิดฐานเป็นผู้ค้าประเวณี หรือความผิดฐานเป็นผู้ให้บริการการค้าประเวณีในรัฐโรดไอแลนด์นี้

ประการที่สอง ความผิดเกี่ยวกับการเตรียเตรเพื่อการค้าประเวณี ซึ่งเป็นความผิดที่กำหนดห้ามมิให้มีการเตรียเตรตามสถานที่ต่าง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นสาธารณสถานหรือที่รโหฐานก็ตาม และกระทำการพยายามเข้าติดต่อบุคคลที่สัญจรเพื่อการค้าประเวณีไม่ว่าจะเป็น การเข้าพุดคุย หรือการหยุดยานพาหนะเพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณี โดยความผิดนี้เป็นความผิดที่ต้องระวางโทษสถานเบาเช่นเดียวกัน

ประการที่สาม ความผิดเกี่ยวกับการชักชวนบุคคลจากในยานพาหนะ ซึ่งเป็นความผิดที่กำหนดห้ามมิให้มีการเข้าติดต่อบุคคลอื่นเพื่อการค้าประเวณีจากในยานพาหนะ ไม่ว่าจะ ได้กระทำต่อบุคคลในยานพาหนะอื่นหรือคนเดินถนน แต่ต้องกระทำในลักษณะที่เป็นการหยุด บุคคลเช่นว่าเพื่อทำการสนับสนุน แนะนำหรือเพื่อบังคับให้มีการกระทำเกี่ยวกับการค้าประเวณี

นอกจากความผิดทั้งสามที่ได้กล่าวมาแล้ว รัฐโรดไอแลนด์ยังมีมาตรการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่กำหนดไว้ในกฎหมาย โดยมีทั้งมาตรการที่ผลเป็นดีและมาตรการที่มีลักษณะบังคับต่อผู้ค้าประเวณีเพิ่มเติม ได้แก่

มาตรการแรก มาตรการเกี่ยวกับการดำเนินคดี โดยกำหนดให้บุคคลที่ถูกเรียกมาเป็นพยานในคดีความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีต้องเบิกความเป็นพยาน ไม่ว่าจะ มีความสัมพันธ์อย่างใด ๆ กับจำเลย

มาตรการที่สอง มาตรการเกี่ยวกับการลบประวัติการกระทำความผิด โดยหากผู้กระทำความผิดฐานเป็นผู้ค้าประเวณีหรือกระทำความผิดเกี่ยวกับการเตรียเตรเพื่อการค้าประเวณี ซึ่งได้กระทำความผิดเป็นครั้งแรก ภายหลังจาก 1 ปี ที่พ้นโทษ บุคคลผู้นั้นสามารถยื่นคำร้องต่อศาลขอให้ลบประวัติการกระทำความผิดได้

มาตรการที่สาม มาตรการเกี่ยวกับการป้องกันการติดต่อของกามโรค โดยผู้กระทำความผิดซึ่งต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกหรือคุมขังด้วยวิธีการอย่างใด ๆ เกินกว่า 10 วัน อาจถูกบังคับให้ตรวจหากามโรคได้ และหากผลการตรวจพบว่าเป็นกามโรคที่อาจติดต่อต่อไปได้ บุคคลผู้นั้นจะต้องเข้ารับการรักษาโดยถูกควบคุมตัวตามข้อบังคับของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการตรวจรักษากามโรค

จากที่ได้ศึกษาวิจัยดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่ามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาการติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในสาธารณะ คือ ควรเพิ่มโทษของผู้ค้าประเวณีที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีในที่สาธารณะ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราโทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่ 10,000 - 30,000 บาท เพิ่มโทษสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นในที่

สาธารณะ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราโทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่ 10,000 - 30,000 บาท และเพิ่มโทษให้หนักขึ้นสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นที่เป็นเด็ก ซึ่งปัจจุบันมีอัตราโทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่ 30,000 - 60,000 บาท นอกจากนี้ ควรเพิ่มมาตรการในการลงโทษผู้ปกครอง ในกรณีที่มีการปล่อยปละละเลยให้เด็กค้าประเวณี โดยเทียบเคียงพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 ซึ่งมีอัตราโทษปรับ ไม่เกิน 30,000 บาท หรือจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะการวิจัย

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานของการวิจัยไว้ว่า ควรกำหนดโทษของผู้ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของตนเองในที่สาธารณะ จากบทลงโทษเดิมผู้ค้าประเวณีจะต้องเสียค่าปรับ 1,000 บาท ควรเพิ่มเป็นโทษปรับตั้งแต่ 10,000 - 30,000 บาท เนื่องจากบทลงโทษเดิมน้อยเกินไป ทำให้ไม่มีการเกรงกลัวกฎหมาย นอกจากนั้น ควรต้องมีกฎหมายลงโทษสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นในที่สาธารณะ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราโทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่ 10,000 - 30,000 บาท และเพิ่มโทษให้หนักขึ้นสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นที่เป็นเด็ก ซึ่งปัจจุบันมีอัตราโทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่ 30,000 - 60,000 บาท และควรมีมาตรการลงโทษสำหรับผู้ปกครองในกรณีที่มีการปล่อยปละละเลยให้เด็กต่ำกว่า 18 ปี ค่าประเวณี ทั้งในกรณีที่มีคนกลางติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณี และเด็กติดต่อหรือชักชวนด้วยตนเอง และควรมีบทกฎหมายตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 มาเทียบเคียงในการลงโทษผู้ปกครองด้วย

จากการวิจัยปรากฏว่าผลการวิจัยสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยดังกล่าว ดังนี้

1. ควรกำหนดโทษของผู้ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของตนเองในที่สาธารณะให้มากขึ้น จากบทลงโทษเดิมผู้ค้าประเวณีจะต้องเสียค่าปรับ 1,000 บาท ควรเพิ่มอัตราโทษปรับตั้งแต่ 10,000 - 30,000 บาท เนื่องจากบทลงโทษที่น้อยเกินไป ทำให้ผู้ค้าประเวณีไม่มีความเกรงกลัวต่อกฎหมาย จึงมีการค้าประเวณีในที่สาธารณะเพิ่มมากยิ่งขึ้น รัฐจึงควรเพิ่มกฎหมายให้มีบทลงโทษมากกว่าเดิม เพื่อลดจำนวนผู้ค้าประเวณีในที่สาธารณะ

2. ควรต้องมีกฎหมายลงโทษสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นในที่สาธารณะ ซึ่งปัจจุบันมีอัตราโทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่ 10,000 - 30,000 บาท และเพิ่มโทษให้หนักขึ้นสำหรับคนกลางที่ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นที่เป็นเด็ก ซึ่งปัจจุบันมีอัตราโทษปรับ 1,000 บาท เป็นโทษปรับตั้งแต่ 30,000 - 60,000 บาท

3. ควรมีมาตรการลงโทษสำหรับผู้ปกครอง ในกรณีที่มีการปล่อยปละละเลยให้เด็กค้าประเวณี เนื่องจากผู้ปกครองอยู่ในสถานครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่มีความสำคัญที่สุดในการอบรมสั่งสอนเด็กให้มีคุณภาพ ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองในการดูแลสอดส่องบุตรหลานเพื่อโตเป็นพลเมืองของรัฐที่มีศักยภาพไปในทางพัฒนาประเทศและลดการค้าประเวณีในสังคมไทย

ข้อเสนอแนะ

1. ควรกำหนดโทษของผู้ติดต่อหรือชักชวนเพื่อการค้าประเวณีของตนเองในที่สาธารณะให้มากขึ้น
2. ควรมีกฎหมายลงโทษสำหรับคนกลางที่ติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นในที่สาธารณะ ในกรณีที่ผู้อื่นเป็นผู้ใหญ่ และต้องกำหนดโทษให้หนักขึ้นในกรณีที่ผู้อื่นเป็นเด็ก
3. ควรมีมาตรการการลงโทษสำหรับผู้ปกครองในกรณีที่มีการปล่อยปละละเลยให้เด็กค้าประเวณีด้วย
4. รัฐควรมีหน่วยงานเข้ามาควบคุมมิให้มีการค้าประเวณีในที่สาธารณะ
5. ต้องมีการปรับทัศนคติของประชาชนทั่วไปและผู้ใช้กฎหมาย โดยชี้ให้เห็นว่าการค้าประเวณีก่อให้เกิดความเสียหายต่อสังคมอย่างร้ายแรง
6. ควรจัดหางานสำหรับผู้ค้าประเวณี ให้มีอาชีพที่มั่นคง เป็นหลักแหล่ง เพื่อหลีกเลี่ยงการค้าประเวณี
7. รัฐบาลควรนำข้อเสนอแนะของวิจัยฉบับนี้ไปประกอบการพิจารณาเพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขกฎหมาย เกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทยต่อไป

อ้างอิง

Pattaporn56. (2557). การค้าประเวณี. สืบค้นเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2563 เข้าถึงได้จาก https://pattaporn66.blogspot.com/2014/07/2.html?m=1&fbclid=IwAR0gMjBmddFrVpUMsYLj mVbpxnkOtmgdxIQgUn8l_IG2JeaWBxU2RbjxIbc

สมลรัตน์ นาคพานิช. (2547). สรุปสาระสำคัญของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙. สืบค้นเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2563 เข้าถึงได้จาก http://web.krisdika.go.th/data/lawabout/lawdetail/lawdetail_047.htm?fbclid=IwAR12C-JZ_eyYWUOFxFAKaa49mqZGzxvct7ykp01yWk275F18u_Utib_ZX7E

ปิยวัฒน์ วิฑูราภรณ์. (2560). ปัญหาในการกำหนดความรับผิดชอบทางอาญาต่อผู้ค้าประเวณี. สืบค้นเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2563 เข้าถึงได้จาก <http://www.library.law.chula.ac.th/home/file.aspx?ID=953>

วันชัย ศรีนวลนิต. (2521). ความหมายและรูปแบบการค้าประเวณี. สืบค้นเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2563 เข้าถึงได้จาก [file:///C:/Users/admin/Downloads/40221-Article%20Text-91973-1-10-20151001%20\(1\).pdf](file:///C:/Users/admin/Downloads/40221-Article%20Text-91973-1-10-20151001%20(1).pdf)

ณพรรณดา หงส์เวียงจันทร์. (2555). การค้าประเวณีแอบแฝง. สืบค้นเมื่อวันที่ 16 มกราคม 2563 เข้าถึงได้จาก <http://webcache.googleusercontent.com/search?q=cache:k5l-SiGs3lgJ:www.law.cmu.ac.th/law2011/177404/files/1325744049.docx+&cd=4&hl=th&ct=clnk&gl=th>

เสาวรส หุ่นดี. (2558). มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี. บทความทางวิจัย.